

„Prin virtute și luminarea harului, omul e Hristos pentru om.”

- V. Gafencu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul V
Numărul 232
(6709/1273)

9 - 15 decembrie 2015

Dosar de suspendare! O recepție anulată versus o nouă zi de sărbătoare națională!

Cezar Adonis
Mihalache

Cum - n e c u m , neamțul și-a pus miticii nelipsiți de la sindrofii în cap... Pentru că decizia de a anula recepția de la Cotroceni, de Ziua Națională, a stârnit mai mult avânt anti-nemțesc decât

Nu l-au înfierat pe primarul care ne ofera acordul lui de edil din maghiarime de ne organiza, „sobru”, fără lozinci, fără pancarde și, poate, și fără tricolor, defilarea noastră de români majoritari! Pe primarul în cauză nu l-au văzut prin cupa de șampanie... Pentru că acolo nu se dădea o recepție de Ziua

toți cârcotașii momentului de dosar prezidențial, în speță, promulgarea Zilei Brâncuși (19 martie) ca sărbătoare națională!

Ce dar mai nimerit putea să ne facă președintele în acest moment? Să fii redenumit prin decret prezidențial stațiile RATB Mărășești cu numele „Colectiv”? Au purces la

Previziuni sinistre...

Sorin
Muncaciu

La începutul anului, în ianuarie, a apărut o copertă a revistei „The Economist” intitulată „The World in 2015”, lumea anului 2015. „The Economist” este o publicație de o valoare recunoscută pe plan mondial, pe care o deține familia Rothschild. Editorul-șef al acestei publicații este John Micklethwait un personaj obișnuit al reuniunilor oligarhiei

teroriste de la Paris. Nu este nicio îndoială asupra mesajului cifrat al copertei din ianuarie a publicației The Economist, este o predicție voalată, cifrată a unui act criminal pe care oligarhia l-a conceput încă din ianuarie sau chiar dinainte de 2015.

Faptul că, evenimentele de la Paris au fost concepute de oligarhie, grupul Bilderberg și, probabil, executate cu ajutorul serviciilor secrete sau a companiilor de mercenari, se află în afara lumii raționale. Avem de a face cu cerc de psihopați care, urmăresc narativul impunerii unei dictaturi de tip feudal a elitelor asupra popoarelor lumii, metodele criminale fiind justificate, în mintea lor, de scopul urmărit. Senzația sinistă, pe care acest adevăr al secolului XXI o are asupra celor care înțeleg realitatea se află în antiteză cu galandul peșterii platoniene indus de mass media, în care trăiesc majoritatea oamenilor. Ca să folosesc o formulă plastică, populația lumii este o cireadă enormă, pe care câini de turmă o împing către prăpastie. Acești câini de turmă sunt formatorii de opinie din mass media, jurnaliștii, profesorii din mediul academic, politicienii, reprezentanții administrației, birocrății, activiștii de toate culorile politice etc. etc. Toți aceia care predică, fără să gândească, informațiile din știrile transmise de agențiile de presă proprietatea aceleiași familii Rothschild. Din acest punct de vedere, toți trăim pe planeta Rothschild!

După atentatele de la Paris, sute de posturi de televiziune și radio, mii de publicații, analize, comentarii, conferințe de presă, documentare și investigații jurnalistice etc. etc., toate au acționat cu scopul de a impune în conștiința popoarelor aberațiile propagandistice ale oligarhiei: diviziunile sociale, culturale, religioase sau economice care să ducă la confruntări între grupurile umane și/sau state. Conflagrația, fiind mijlocul cel mai eficient, impune o nouă ordine mondială, NWO, dictatura oligarhiei. Nu pot să nu constat că, strategia inducerii de false mesaje, a manipulării realității nu este extrem de eficientă, în a abate conștiința generală de la realitate pentru narativul fictiv urmărit de elite.

Somnul rațiunii naște monștrii și este cât se poate de clar că nu contează metoda prin care s-a indus somnul!

dacă președintele ar fi decis să nu se mai organizeze parada militară! De fapt, au sărit ca arși obișnuiții acestei recepții de nivel înalt. Politrucii și neveste, politicienii și amante, ori viceversa, poate și politrucii dimpreună cu politicienii, cum ar fi „ecopoliticienii” dimpreună cu delfinii non-umani (!), cu toții au sărit ca arși la decizia președintelui de a anula această recepție. Pesemne, cele mai supărate au fost nevestele și amantele, doamnele care s-au pregătit un an să-și facă marea intrare.

Dar, măcar dintr-un anumit punct de vedere, decizia a fost corectă. Pentru că a organiza o recepție a purtătorilor de pahare de cristal, și atât, majoritatea neavând în cap nici măcar o frântură din discursurile istorice ale înaintașilor la făurirea României, chiar nu era potrivită. „Patrioții de o zi”, de o masă festivă, ori măcar un pișcot și un pahar, au răcnit de parcă era demontată din calendar însăși Ziua Națională. În schimb, când, primarul de la Sfântu Gheorghe a trimis un comunicat cu toate condițiile edililor maghiari (!) pentru aprobarea manifestărilor de 1 Decembrie, nici unul dintre acești cârcotași de pahar nu a spus un cuvânt.

Națională. Nu s-a dat niciodată, singurele mese din această zi fiind cele din maghiarimea politică, cu doliu la mână, înfulecând kurtos kalacs și punând la cale noi planuri de dezagregare a filonului românesc.

L-au luat în cătare pe neam! Că și-a permis să anuleze o recepție de bustiere de doamne și burdihane de domni la care unii sunt prezenți de două decenii jumătate. O sindrofie pe seama faptelor eroice ale înaintașilor la care epigonii (politicieni, politrucii sau roțițe din sistem) se întâlneau să discute de spre orice altceva. Să hăhăie, chiar și fără șampanie, în vremuri recente!, să-și facă „selfie”-uri ori să pozeze în instaneul anului (pentru ei!) într-un cadru atât de înalt.

Și, chiar dacă Iohannis nu a făcut poate bine că a anulat sindrofia paharelor, ba, chiar „a gafat lamentabil” luând această decizie, în numele lui sau pe seama vinovatului de serviciu, conu Mihalache, consilierul somnoric, așa cum încearcă să-l prezinte în paginile de cronicari analiștii unor altfel de sticle, totuși, Klaus Iohannis și-a răscumpărat „greșeala” prin decizia luată câteva zile mai târziu, dar trecută cu vederea de către

acest demers de dovedire a unei false empatii cu victimele și răniții Colectiv niște directorăși fără lecții de istorie din compania de transport public! Care au avut ei o sclipire, dar cam de tăciune, existând în București destule denumiri bizare care puteau fi înlocuite cu numele victimelor din Colectiv...

Desigur, această promulgare nu șterge eroarea promulgării unei zile a limbii maghiare și alte aberații. Dar măcar este un pas înainte pentru a transforma memoria brâncușiană, prin vocea pietrelor cumiți, într-o coloană de impunere a prăbușite în 2015. Alte simboluri: elicopter în mâna lui Putin care împrăștie pesticide, copil chinez care mănâncă o supă procesată, planeta cu două fețe, Alice din țara minunilor privind la zambetul sinistru al pisicii Cheshire etc.etc.

Partea șocantă a acestei alegorii, însă, se află în colțul din dreapta jos unde se vede un tablou celebru de la Luvru, „La Belle Ferroniere” a lui Da Vinci. Apoi, se distinge o gramadă de praf și, la picioarele personajului Alice, se văd două săgeți înfipte în pământ. În coada săgeților de disting cifrele 11.5 și, respectiv 11.3. Retrospectiv, interpretarea este: tabloul de la

banca corporatiste, a clubului Bilderberg. Ceea ce este halucinant la acest editor este obsesia lui pentru încryptarea informațiilor pe care le deține, ca urmare a participării la întrunirile oligarhiei occidentale. Așa că „The World in 2015” este plină de mesaje cifrate într-o alegorie sinistă, dar care, retrospectiv, a reprezentat personaje și evenimente din anul care se apropie de sfârșit. Astfel, unul dintre personajele din planul depărtat este un jihadist cu un kalashnikov în aer. O fantomă citește un magazin de vacanță, reprezentând ideea că, în situația actuală financiară, numai morții visează la vacanță sau aluzie la cei care au murit în avioanele de pasageri prăbușite în 2015. Alte simboluri: elicopter în mâna lui Putin care împrăștie pesticide, copil chinez care mănâncă o supă procesată, planeta cu două fețe, Alice din țara minunilor privind la zambetul sinistru al pisicii Cheshire etc.etc.

Partea șocantă a acestei alegorii, însă, se află în colțul din dreapta jos unde se vede un tablou celebru de la Luvru, „La Belle Ferroniere” a lui Da Vinci. Apoi, se distinge o gramadă de praf și, la picioarele personajului Alice, se văd două săgeți înfipte în pământ. În coada săgeților de disting cifrele 11.5 și, respectiv 11.3. Retrospectiv, interpretarea este: tabloul de la Luvru, adică de la Paris, ca locație iar, anagrama de pe săgeți este 11.13.15 adică, data la care au avut loc atacurile

Târgul Gaudeamus ca o holercă!

Grid
Modorcea

Cum se înclină țara, așa și imaginea ei cărturărească, literară. Târgul Gaudeamus este și el un astfel de barometru. În loc să țină sus drapelul, cum se spune, îl coboară în bernă. Mereu literatura, arta în general, se afla în avangardă, cu un pas înaintea societății. Dar acum, pas cu pas, cădem în nas. Nici măcar Johannis nu a mai fost la Târg în acest an, să-și lanseze Next Pas, pasul cu care a făcut crima morală când a spus că „a fost nevoie să moară oameni ca să cadă guvernul”. Dar ce a făcut el și clasa politică, aleșii, ca să NU moară oameni, să nu fie nevoie de această nenorocire fără capăt, o Golgotă a morții? Guvernul se nu se schimbă prin luptă politică? Dar orice guvern ar fi și ar mai veni de-acum înainte, nu mai poate să repare dezastul și rușinea! E o rușine cum au murit, nu ca eroi, ci arși de vii, 60 de tineri, care ar fi putut face ceva mareț pentru țară, care sigur ar fi fost mai buni decât actualii guvernanți, care sunt mai proști decât cei de ieri.

Așa cum Târgul Gaudeamus este mai prost decât era în anii trecuți. Și care este semnul acestei recunoașteri? Cârnații, sarmalele, plăcintele din stradă au ajuns în Pavilion. Treptat-treptat, în loc să citească sau să cumpere cărți, oamenii de la Târgul de învățatură Gaudeamus cumpără brânză, învață

să citească în diferite preparate culinare, în jamboane și mușchiuleți de țap sau sarmale la proțap făcute de frumoasele țărănci din Maramu', gătite ca acasă! Ți-i mai mare dragul să... citești o sarma, să ghicești viitorul într-o foaie de varză bine călită, să înghiți o ilustrație de mămăliguță făcută la ceaunul mare de Ghiță, un țăran sadea, venit tocmai din Valea Izei ca să învârtă aici cu făcălețul de sarmă mălaiul strămoșesc! Cărțile se vând la kilogram, cu cinci lei grămada, iar sarmaua tot cu cinci lei, fiindcă își dă alături și un ardei iute, murat, și un păhărel de țuică de aia de-i zice horincă sau holercă, adică poșircă!

O holercă a ajuns și Târgul Gaudeamus, ca mâine o să încingă fetele de la Săpânța o horică aici cu marii scriitori români, Pleșcovici și Licheanu, care nu știu cum să mai confişte evenimentele târgovețe. Acum s-au scremut și au apărut cu ce-au mai fost, cu ce știu ei mai bine, cu Convorbiri de Duminică. Tot e bine, în loc de convorbiri de sâmbătă, adică cu morții sau, așa cum unul și mai avântat, a scos o carte numită Convorbiri cu Dumnezeu! Ei, ce ziceți de asta? A stat el cu Dumnezeu de vorbă și ne spune și nouă ce-au vorbit! Acesta e nivelul, ne batem joc și de Dumnezeu, stăm la taclale cu el, la un ceai la Cărturești sau la o horincă, de ce nu!?

Există la etaj și tarabe cu haine, cu blănuri, cu băuturi, cu parfumuri, cu bijuterii și zuckermani, zici că a venit ProTV

cu garderoba furată de la studioul Buftea, să facă un reportaj despre Scârbu al lor, aflat deocamdată la pârnaie, constrâns să citească, săracul, arhiva Jilavei și regulamentul de ordine interioară, ca să uite lumea cum și-a bătut joc de popor, iar premierul Tamara a binecuvântat bătaia asta de joc, adică i-a șters datoriile de sute miliarde de lei! De, scriitorul Tamara mai lipsea! De când nu mai e la pușcărie, nu mai scrie cărți. Lui, pușcăria i-a priit, l-a făcut om, adică scriitor, așa cum o să-i facă și pe Cioloșmanii de azi. Dar la această ediție nu au fost deloc politrucii, nu i-a mai dorit nimeni, fiind prea ocupați cu noile ciolane din împărăția lui Ciolannis!

Probabil că mulți caută expoziția Marilenei Murariu, se duc să se vadă, poate s-or recunoaște, deși e o expoziție greu de găsit, după ce gradații de la Cercul Militar au creat un precedent, au introdus cenzura militară, au interzis această expoziție! Păcat că ea nu a fost extinsă, să ajungă și până aici, la Gaudeamus. Dacă aleșii nu au fost prezenți în carne și oase, cum ne-au obișnuit, să fi fost măcar pe pânză!

Comercializarea fără rușine a Târgului Gaudeamus e direct proporțională cu înscăunarea profiturilor. O, unde ești BookExpo America!? Un observator atent, nelipsit de la acest târg de frunte al românilor, va remarca faptul că de cel puțin 20 de ani nu au mai apărut scriitori noi, nici evenimente literare de soi, sunt aceiași și aceleași, cu

foaia semidoctă a târgului în cap, aceleași șterse și clonate evenimente și aceiași amici cultivați cu osârdie de Humanitas, aceiași Căcărărești, aceleași Boia/le neduse la biserică. Păcat de tinerii care vin masiv la târg, dar nu știu ce viitor au cu o asemenea lipsă de literatură!

L-am văzut și pe Mircea Dinescu. Ou sont les neiges d'antan?! Unde sunt zăpezile de altădată, monșer? Unde era poetul de la Mogoșoaia lui Marin Preda, frumușel, subțirel, plin de sacăz? Am văzut un grăsoi, de pârăiau hainele pe el, cu osânze la ceafă, respirând greu, cu o pălărie de bulibașă pe cap, abia mergând, dar, mult mai serios decât alții, nu lansa vin și pastramă de Cetate, ca în alți ani, nici nu cumpăra broșuri și lexicoane de frigărui sau chiftele, cumpăra bachelavale în versuri, fiindcă îi lăsa gura apă dulciurile culinare ale Târgului de carte și învățatură!

Și așa-zișii scriitori ai nației, cu Gârbei și Țonei în frunte, epave răsuflăte, fără operă, doar cu gașcă, gășculețe, bisericuțe, bisericile, defilau cu Baros-ul înainte, adică erau ei, tot ei, strănși, constrânși, de-plânși, dar care nu se lasă! M-am întâlnit și cu Marinică Fărdefrică, să nu-l recunosc, mereu sub acoperire, dar în picioare, a fost ieri și alaltăieri șef, redactor șef, dar azi e cogea decan la Universitatea Hyperion! Mă mir că nu a ajuns încă rector, fiindcă ultimii rectori au plecat în locuri mai sigure, Geo

Saizescu și Sebi Ștefănescu, și i-au lăsat locul gol. Sigur, e de mâncat o pâine și ca decan, dar să fii rector, iată un ideal pentru neica-nimeni! Mă întreb cum de n-am dat și peste Pavel Cornuț, ăsta chiar că e acoperit detot, înecat în holercă, fiindcă a ajuns cu aceeași broșură la numărul 125, s-o fi plictisit și el, gămanul, de când tot dă soluții de pace, bunăstare și fericire poporului român, total surd la rețetele lui! Nimeni nu-i ascultă pe acești dascăli de umbrelă nouă, domnilor?!

Îmi pare rău, repet, de masa de tineri, care stăteau cu gura căscată la ce le spunea un Orbitor pornografic, ca o curcă murată! Nimic nu se mai mișcă, tot cu aceleași epave și pomanagii, precum mareșalul Teșu Bulovici, care, de ani de zile, face educația poporului român cu Bulă și cu Mareșalul Antonescu, pe care l-a întors pe toate fețele, nici el nu mai știe dacă a fost semit sau antisemit, nici cine a făcut Holocaustul. Dar viitorul este al lui, va emite o ediție de lux, copertată, în care Bulă și Mareșalul vor lua masa împreună și vor avea o convorbire tainică, ignorându-l total pe Dumnezeu, prea ocupat să-și termine ceașcă de ceai. Sau poate nu mai e acolo, e plecat, a plecat să citească și Prea Sfinția sa o holercă. Și nu e bine? Un târg ca o holercă, o țară ca o holercă, cum nici teroriștii de la Paris n-au văzut!

Despre conceptul educației și instruirii...

- Virgil Mândăcanu (doctor habilitat în pedagogie, profesor universitar, R. Moldova) în dialog cu Galina Martea (doctor în științe economice, academician de onoare al învățământului universitar din R. Moldova, scriitoare, Olanda) -

Virgil Mândăcanu: Stimată doamnă Galina Martea, vă urmăresc în continuare cu multă atenție cercetările pe care le realizați în domeniul pedagogiei și al științei educaționale. Lucrările elaborate de Dvs, fiind imaginea reprezentativă a unor studii de calitate, se cer a fi expuse în mod public pentru a fi luate ca referință în metodele de educație și instruire națională. Luând în considerație acest lucru, v-aș ruga să ne spuneți cu multă înțelepciune filozofică, așa cum reușiți să o faceți ca de fiecare dată, dacă instruirea și educația este o necesitate sau o obligație umană? Și dacă învățătura și educația adevărată trebuie să fie o valoare prioritară pentru om? În viziunea mea, aceasta este încă o problemă majoră în cadrul țării noastre, care trebuie conștientizată corect și sistematizată la justa valoare în cel mai eficient mod. Cred, că la ziua de azi este o mare

dificultate pentru societatea noastră în a distinge corect conceptul învățăturii și al educației.

Galina Martea: Luând în considerație faptul că instruirea și educația este un sistem de valori orientat către dezvoltarea tuturor domeniilor de activitate socială, este, în același timp, și sistemul prin care se dobândește dezvoltarea intelectuală, spirituală și de cultură multilaterală a omului. Iar prin noțiunea de învățatură/învățământ se contopesc atât procesele instruirii, ca parte componentă în culturalizarea și formarea omului ca personalitate instruită a unei societăți, cât și procesele educației, ca parte componentă în asigurarea unei dezvoltări complexe a omului cu însușiri intelectuale, morale, estetice și fizice în scopul de a contribui benefic la formarea unei societăți civilizate. Respectiv, educația, cu întregul sistem de valori/măsurii aplicate regulat în formarea trăsăturilor intelectuale și morale ale omului, este acțiunea ce are ca scop perfecționarea evolutivă a mediului social propriu omului prin intermediul cărora se contopesc experiențele de viață și cultură ale acestora. Atât omul cât și mediul social propriu acestuia sunt ca un întreg al

existenței prin care se produce schimbul reciproc de valori și acțiuni, care, în aceeași măsură, ambii necesită transformări frecvente cu accent pozitiv în creștere și dezvoltare. Deci, instruirea și educația este atât o necesitate cât și o obligație umană. În calitate de categorii filozofice, necesitatea și obligația sunt corelate între ele printr-o măsură indefinită. Prin segmentul necesității are loc acțiunea de dezvoltare a omului pentru a comunica cu mediul social, iar obligația este cea componentă care impune ființa umană să contribuie în procesul evolutiv al dezvoltării umane și al intelectului uman.

V.M.: Care este misiunea reală a educației într-un mediu social, aceasta fiind considerată ca activitate prioritară a societății?

G.M.: Educația, fiind o activitate socială, își exprimă caracterul prin forme clare de a transmite către generația în creștere acele componente esențiale educative, care să influențeze sistematic și conștient dezvoltarea facultăților umane, și care, nemijlocit, să asigure culturalizarea societății respective. Activând în modul respectiv, prin educație se formează acel component social care acționează ca un element al evoluției datorită căruia

sunt influențate întreaga varietate de valori necesare omului în dezvoltare, și anume valorile spirituale, intelectuale, materiale. Prin aceste valori create de om, în paralel s-a format și știința educației la baza căreia a fost și va fi mereu omul cu intelectul și cultura sa. Omul, ca individualitate socială, este acea substanță în existența umană care prin cultură și educație favorizează la nesfârșit desfășurarea acțiunilor, ca necesitate absolută a proceselor evolutive, astfel creând condiții favorabile fenomenelor concepute. Fenomenele, la rândul lor, fiind o categorie care se manifestă prin aptitudini, comportament, tendințe către acțiuni cu valori materiale, spirituale, intelectuale, sunt nemijlocit și legătura dintre domeniile de activitate umană și socială care dezvoltă societatea omului. Prin comunicarea și corelația calitativă dintre om și societate, educația se prezintă ca un factor intermediar între aceștia cu funcția de a realiza acțiunea comună benefică și de a favoriza dezvoltarea socială, bazată pe structura economică și politică.

Respectiv, dezvoltarea economică și politică a unei societăți atrage în sine factorul educativ ce determină structurarea domeniilor de activitate

socială pe principii de calitate, în rezultat producând produsul cu efectul necesar. Indispensabil, se creează produsul de care are nevoie omul în dezvoltare și în prosperarea societății.

V.M.: Stimată Doamnă, prin educația adevărată poate fi trezit și dezvoltat în om procesul afectiv față de valorile naționale?

G.M.: Bineînțeles! Sistemul educațional a fost și este cea sferă de activitate care dezvoltă și formează orice fel de orientare. Prin instruirea adecvată omul în dezvoltare poate fi orientat către cele mai frumoase calități creștine. Este necesar doar de a interpreta corect procesele educaționale din societate, fiind orientate către omul care este valoare și capital uman. Respectiv, este necesar de a conștientiza corect importanța omului în societate și valoarea acestuia ca personalitate și identitate socială. În mod special, este necesar să fie conștientizat corect conceptul cu privire la educația și instruirea în spiritul național și de conștiință națională. Astfel, se va crea în om și sentimentul real față de valorile naționale și creștine-umane.

Votul universal ponderat și dictatura majorității!

Cristian
Vasiliu

Dictatura majorității – după cum o numea Alexis de Tocqueville – este urmarea perfidă a ideii că o majoritate înseamnă o legitimitate absolută și nu doar o convenție – un rezultat imperfect al unui mecanism (imperfect și el) – necesară pentru a ieși dintr-un blocaj decizional (inerent într-o societate liberă și liberală, unde consensul este, dacă nu imposibil, cel puțin rar).

Imperfecțiunea (votului democratic) – după cum știm – se datorează (1) participației restrânse la votul propriu zis (lipsa interesului pentru actul politic), (2) lipsei capacității de a discerne între opțiunile prezentate (slabă pregătire a votanților) și, desigur, (3) calității proaste a opțiunilor propriu-zise (date de clasa politică atinsă de morbul corupției, al vanității, al demagogiei și al nesimțirii).

În articolele anterioare denunțăm faptul că însuși mecanismul de vot (universal și uniform) ascunde în el cauzele celor trei probleme evidențiate mai sus – un adevărat motor politic în trei timpi ce produce mai departe dezastre. Prin uniformitate au câștig de cauza persoane cu o morală îndoielnică (vezi 3) ce stăpânesc arta de a manipula (3.1), care au bani pentru a mitui (3.2) și se folosesc de carisma negativă a ideologilor (3.3); mai apoi, în contextul în care (2.1) opțiunile sunt prezentate – sau reprezentate – de astfel de politicieni (3), ele ajung (2.1.1) fie să se

îndepărteze de realitate, (2.1.2) fie să devină obscure, iar (2.2) participații la vot (2.2.1) își pierd din capacitatea de a alege corect; iar, în sfârșit, aceeași participanți, debusolați de lipsa de causalitate între alegerile lor și rezultatele vizibile, devin (1.1) scârbiți de politic și politică sau – chiar mai grav – (1.2) total apatici politic. (De remarcat faptul că votul ponderat – alternativă propusă pentru votul uniform – nu rezolvă total imperfecțiunea rezultatelor votului, după cum și în sistemul actual de votare nu este exclus – măcar datorită legilor probabilității – apariția oamenilor politici capabili la conducere. Este arhicunoscută maxima – poate prea puțin înțeleasă – a lui Petre Țuțea: „În democrație, numai întâmplarea naște un mare șef”, ce sintetizează judecata de mai sus).

Cazul României

Revenind la actualitatea funambulescă a României constatăm că regula este, chiar dacă apar și excepții, dictatură majorității. Odată instaurată această stare de fapt – dictatură majorității – cauzele care o fac posibilă se autoîntrețin. Răul adevărat însă se ascunde în efectele pe care le produce, nu în morfologia lui; în înțelesul propriu al cuvintelor ce compun sintagma «dictatură majorității» (ce nu constituie nici pe departe un abuz de limbaj); în ceea ce instaurează sau destructurează în conștiințe.

În primul rând, observăm cum majoritatea (și am văzut în România ce fel

de majorități s-au format: fie prin mezialanțe, fie cu un procent sau două peste 50 la sută) își exercită brutal dominația; ori, în fond, alegere majoritară nu înseamnă decât o legitimitate de conjunctură, limitată, nu o putere politică totală; un bun-simt democratic (adică o înțelegere în spirit a democrației) nu înseamnă o impunere a unor decizii după principiul «Ciocul mic că acum noi suntem la guvernare!», ci un dialog continuu și respectuos în încercarea de convingere și de negociere cu minoritatea (fără ca acest fapt să însemne o cădere în extrema cealaltă, denumită «politically correct»). Tocmai pentru că procesul votării este imperfect, minoritatea (în termeni democratici: opoziția) trebuie să exercite un control critic asupra majorității instalate la putere; doar astfel se pot preîntâmpina abuzurile la care – conform binecunoscutei maxime a lordului Acton – puterea te îmbie. (Propunere: De ce nu s-ar distribui – după un algoritm oarecare – conducerea unor instituții de control - de rang inferior - către opoziție?)

În al doilea rând (situație emblematică pentru România), majoritatea își cere întotdeauna un unic vârf, un vârf cu care să se identifice, un vârf ce capătă legitimitate prin vot, dar este ilegal constituțional (a se vedea cazul lui Băsescu – degrabă călcătorul de spirit constituțional, cazul – proaspăt și totodată întristător – al lui Iohannis și chiar cazul vedetismului politic de pe stadioane a lui Ponta). (Și în egală măsură, minoritatea se

atomizează).

În mentalul colectiv persistă sindromul tătucului unic (după modelul creat de Stalin și naturalizat de Ceaușescu) și el iese la suprafață în mod paradoxal tocmai în tipul revoltelor stradale și în discursurile democratice. Ca și cum alegerea (posibilitatea de a alege și actul alegerii în sine), precum și revocarea nu sunt doar primii pași spre democrație, ci democrația însăși. Să nu uităm că în fond se poate vota orice: de la anarhie la monarhie, în cel mai democratic mod. Cei – din afară țării – ce își plâneau deunăzi cu lacrimi de crocodil țara și, respectiv, democrația ei șubredă voiau de fapt să le îndrepte la vot; pentru ei votul însemna însăși democrația, democrația însemna însăși țara, iar țara însăși – conducătorul ei (președintele). Cererea de demisie a Guvernului că urmare a morții unui polițist din coloana oficială a Ministrului de Interne și a accidentului (soldat cu 60 de morți) din clubul Colectiv are la baza același tip de logică: se întâmplă lucruri grave în țară din cauza Parlamentului și a Guvernului, adică a democrației, dar conducătorul (președintele) ne poate proteja de democrație. Este doar o speculație ironică; realitatea este însă că prea puțin știu (1) că formă de guvernământ a României este republica semiprezidențială (cu atribuțiuni atenuate pentru președinte) și (2) că Parlamentul „este organul reprezentativ suprem al poporului român și unică autoritate legiuitoare a țării”. Dacă aceste lucruri de baza

nu sunt cunoscute, ne putem aștepta ca orice tip de logică să funcționeze și nu ar trebui să ne mire faptul că „Father” Iohannis s-a ales cu frâiele tehnocrate ale țării.

Tradiția votului ponderat

Dacă votul ar fi arătat altfel, fenomenele descrise mai sus ar fi putut fi, dacă nu eradicate total, cel puțin controlate. Votul ponderat – chiar dacă nu am cunoștință să fie (sau să fi fost) implementat pe undeva prin lume - nu aduce atingere democrației, nu ridică impedimente de ordin tehnic în actualitate și nu este o invenție modernă.

Mă întorc în trecut pentru a argumenta și aspectul tradiției acestei idei: (1) Schiller, Demetrius. Fragment, 1804/1805: „Man soll die Stimmen wägen und nicht zählen” („Omul ar trebui să cântărească voturile, nu să le numere”); (2) Cicero: „Non enim numero haec iudicatur, sed pondere” („Nu după număr avem a judeca, ci după greutate”); (3) Moses Mendelssohn: „Stimmen wollen gewogen und nicht gezählt sein” („Voturile vor fi cântărite și nu numărate”); (4) Schiller (Maria Stuart): „Nicht Stimmenmehrheit ist des Rechtes Probe” („Votul Majoritar nu este proba corectă”).

Am adăugat aceste maxime la sfârșitul articolului pentru a nu fi acuzat de apel la un argument falacios: „argumentum ad verecundiam” (argumentul din respect).

Iohannis, președintele tuturor maghiarilor!

maghiarilor. Adică al UDMR-ului cu care conlucrează fericit pentru a-și asigura susținerea în Parlament, dar și al lui Laszlo Tokes cu care schimba bezele la alegerile prezidențiale și îi mulțumea pentru sprijin(foto), dând un mare avânt mesajului cu

tar, va rezolva idealurile poporului secui din Transilvania!”

Ei bine, potrivit lui Tokes și susținătorilor săi, printre idealurile ”poporului secui” din Transilvania, o formulă care nu are de altfel nicio acoperire în realitate,

anul trecut, dar își transpune în realitate și propriile crezuri, de vreme ce, ca primar al Sibiului, nu participa la festivitățile de 1 Decembrie.

Într-o postare din 12 noiembrie 2014, înainte de turul doi al prezidențialelor, Tokes dezvăluia că și premierul Viktor Orban a îndemnat maghiarii să voteze cu Iohannis. Așadar, miza Ungariei și a partidelor separatiste precum PPMT, formațiunea fondată și controlată de Tokes în România deși el este europarlamentar din partea Ungariei, a fost să aibă la Cotroceni un personaj ”deschis” către idealurile ”poporului secui”. Lovitura dată de Iohannis Zilei Naționale a României se înscrie în această direcție, profetită de altfel de susținerea pe care Iohannis i-a acordat-o inclusiv prin prezența sa pe afișe candidatului PPMT la Primăria

Târgu Secuiesc. Oricum, Tokes s-a asigurat că Iohannis nu-i va ridica decorația dată de Traian Băsescu, în ciuda faptului că există o decizie clară a Consiliului Ordinului ”Steaua României” în acest sens”.

Respingerea Legii lui Avram Iancu a fost un pas, legea zilei limbii maghiare altul, anularea recepției de 1 Decembrie de la Cotroceni unde trebuiau să vină ambasadorii, pentru a da un semnal în afara țării că Ziua Națională nu mai este importantă, un alt pas.

Pentru că Iohannis, președintele tuturor maghiarilor, a pornit un război total împotriva românilor pe care îl desfășoară pas cu pas.

care PPMT și Tokes l-au susținut în alegerea sa ca președinte: ”Suntem convingși că domnul Klaus Iohannis, care este minori-

se numără dezonorarea Zilei Naționale a României și, implicit, a Marii Uniri. Iohannis își plătește astfel datoriile față de voturile de

Bogdan
Diaconu

Bucurie în rândul politicienilor maghiari pentru care 1 Decembrie, Ziua Marii Uniri, e zi de doliu: Iohannis a anulat recepția de la Cotroceni în cinstea Zilei Naționale a României. Așa cum a respins și Legea prin care Avram Iancu era declarat Erou Național și așa cum a promulgat în mare grabă legea zilei limbii maghiare.

Așadar, al cui președinte este Iohannis? Devine clar că, pe lângă că este președintele austriecilor care defrișează păduri în România, al Cancelarului Angela Merkel pe care o susține în politica ei de a umple Europa de imigranți musulmani și al lui președintelui CE Juncker cu ai cărui oameni a format Guvernul Cioloș, Iohannis este și președintele tuturor

Cu „floreta” împotriva terorismului iredentist?!

Cezar
Adonis Mihalache

Încă mai stăm la discuții? Încă mai privim situația din perspectiva unor „suspiciuni rezonabile”? Ba, mai suntem atât de inconștienți și nepăsători să ținem brațul de fier al Justiției într-o mânășă catifelată? Un braț încătușat poate chiar până la anchilozare, nu?! Și mai putem fi atât de permisivi cu descreierații din maghiarimea și secuimea iredentistă după ceea ce s-a întâmplat la Târgu Secuiesc? Atât de permisivi încât, deși SRI arată datele unui complot în care descreieratul celor 64 de bolovani a fost propus într-o adunare conspirativă pentru realizarea și amplasarea dispozitivului, doar acesta să fie arestat? Eventual pentru a da timp complicilor să fugă în Ungaria...

Și este de neînțeles și de ce s-a purces la o încadrare atât de blajină: „tentativă la infracțiunea de acțiuni împotriva ordinii constituționale și nerespectarea regimului materialelor explozive”... Suntem în

fața unui caz de terorism iar noi umblăm tot cu mânuși? Dacă acest criminal pune în ghemul celor trei petarde și un pumn de cuie, tot despre încălcarea regimului materialelor explozive vorbeam? Ba, permitem asociației radical extremiste de la Budapesta („Mișcarea

de Tineret 64 de Comitate”) să ne ia de proști, nu doar peste picior, cu un comunicat în care, nu neagă intenția descreieratului, ci acuză instituțiile Statului Român de calomnie (!) la adresa membrului lor. Sau poate așteptăm să ne ceară și traducerea în ungurește a acuzațiilor pentru a formula și o apărare!

Dar de ce tac politicienii noștri? Toți acei gurăspartă care s-au bătut pe burtă cu kurtos-kolacs

UDMR-ului și feluriților prozeliți ai acesteia, toate acele fracții radical-extremiste, mascate ca organizații proautonome, și care se învârt în jurul buruienii otrăvitoare a maghiarimii politice. Unde sunt reacțiile politicienilor noștri?

În loc să dea de

pământ cu UDMR-ul, stau cuminți și așteaptă probabil să se răcească lucrurile că mâine-poimâine or să fie iar alegeri. Și ascultă pesemne și ordinul de „delimitare” diktat politicienilor români de către Kelemen Hunor. Politicienii pe care, dacă vor să mai aibă probabil intrare la el, îi îndeamnă, alături de ceilalți „actori ai vieții publice” (dacă se trezesc și alții să arate cu degetul!) „la o abordare calmă și responsabilă a problemei în

cauză”. Adică, UDMR nu se delimitează de această formațiune radical extremistă, ci se spală pe mâini de personajul din fruntea mișcării.

Și da, poate că UDMR s-a delimitat într-un fel de actul în sine! Condamnând „intenția actului de violență”. Asta dacă a pune o bombă este doar o „acțiune violentă”! Numai că o acțiune violentă este când dai în cap cu premeditare unuia. Dar când pregătești o bombă, care să vizeze și populația, dar și Armata Română aflată în defilare, numai este doar o acțiune violentă. Este terorism! Pentru UDMR, însă, rămâne doar „o problemă în cauză”.

Un UDMR care se afișează public ca partener al unei organizații extremiste și, iată, teroriste!, dar Kelemen Hunor nu semnează încă declarații la Parchet pe seama acestei colaborări! Pe seama unei relații cu o organizație extremistă, cu o falangă ce ține un deget pe trăgaciul secuiesc în vreme ce UDMR îndreaptă cătarea spre ținte!

Extremiștii nu se mai mulțumesc dară să atârne

păpuși din cârpe în ștreang... Acum vor sânge românesc vărsat pe stradă. Vor ca lozinca secuiească „Cu arma în mână!” să nu mai fie doar o vorbă.

Or, din acest moment, prin aprobarea oricărei acțiuni a secuimii, de manifestări proautonome, de aprindere a unor ruguri pe linia ce demarhează în mintea lor bolnavă ținutul secuiesc, ruguri pe care ar vrea să ardă carnea ultimilor români, autoritățile din maghiarime se fac complici planului demenților din mișcarea celor 64 de comitate.

De aceea, nu trebuie să așteptăm să puște cartușele și materialele pirotehnice modificate pentru a impune ordinea! Nu trebuie să așteptăm să fie sfârtecați românii în stradă pentru a ne apăra Țara! Așa cum cer destui retardați care, dacă nu a curs sânge pe 1 Decembrie, încearcă să ne convingă că nu a fost nimic grav, ridiculizând serviciile secrete pentru confiscarea unor artificii, petarde și capse de inițiere.

Tehnocrația politrucianismului dâmbovițean

George
Petrovai

Titlul pare un paradox, unul din numeroasele paradoxuri specifice României postdecembriste, care – din pricina abundenței – nu mai impresionează pe nimeni, așa că ajung să se banalizeze în foarte scurt timp. Păi, ori tehnocrație, ori politică, fie ea și în varianta politrucianismului dâmbovițean! Mă rog, așa o fi pe alte meleaguri, unde logica și bunul simț sunt la ele acasă, adică sunt nelipsite din vrerea celor ce au în mână pâinea și cuțitul, obligatoria condiție pentru ca sporul prosperității să învețe drumul spre toți cetățenii acelei țări.

Nu și în România tuturor posibilităților pentru floarea cea vestită a nvârțiturilor fără obraz (cio-coii-tâlhari și politrucii mișei), unde – după mai bine de un sfert de veac și sub presiunea străzii – s-a ajuns la mult dorita democrație originală (pardon, oribinală!) de către Ion Ilici Ilescu și ciracii săi: amestecul de demagogie, plutocrație și ochlocrație (proporțiile sunt dictate de împrejurări și interese), care

la țanc își schimbă forma ca să fie în ton cu moda democratică a Apusului, dar în ruptul capului nu se atinge de fondul furocratic al tragediei românești postdecembriste, deoarece numai în acest chip anapoda românii (a se citi grosul românilor) au șansa istorică să dea înapoi ca racul și să se simtă tot mai înstrăinați în propria lor țară.

(Iată ce afirmă Gustave Le Bon în celebra lui carte Psihologia maselor despre ochlocrație, căreia – eufemistic – astăzi i se spune „presiunea străzii”: „Mulțimile acumulează nu inteligență, ci mediocritate”; „Actele mulțimii se află mai mult sub influența măduvei spinării decât sub cea a creierului”, drept urmare „exagerarea mulțimilor are loc doar în ceea ce privește sentimentele, nicidecum inteligența”; „Din momentul în care fac parte din mulțime, atât incultul cât și savantul devin la fel de incapabili de observație”, asta nu numai pentru că „mulțimea gândește prin imagini”, ci și fiindcă „lipsită de spirit critic, mulțimea se arată de o credulitate excesivă”; „A declanșa o revoluție este întotdeauna mai ușor decât a o duce până la capăt”...).

Trist dar adevărat, românii din nou s-au lăsat trași pe sfoară de aparența democratică a căderii guvernului Ponta și a instalării așa-numitului guvern tehnocratic Cioloș. Oho, și încă ce tehnocrație democratică (sau poate că invers), când numele lui Cioloș a fost vehiculat cu câteva luni înainte de mazilirea lui Ponta, iar ungerea lui ca premier nu doar că a fost agreată, ci chiar impusă de Uniunea Europeană! Tragedia de la clubul Colectiv n-a făcut decât să grăbească nițel lucrurile. Oricum de ziua națională a României erau prevăzute proteste și mișcări de stradă dirijate din umbră de hiperatentele noastre servicii secrete la semnalele venite dinspre marile cancelarii occidentale. Că doar nu se făcea ca România aproape integrată politic și complet dezintegrată economic să meargă înainte cu aceleași partide doldora de penali plini de bani (oriunde politica se face cu bani, chiar cu bani murdari, dar nu atât de sfidător-grosier ca pe meleagurile noastre!), când e știut că în anul 2019, pentru o perioadă de șase luni, ea va prelua șefia Uniunii Europene. Ceea ce ar fi însemnat ca europenii cu

ștaif și plini ochi de principii democratice (mai mult în teorie decât în practică) să se lase conduși de niște pușcăriași sadea, iar americanii să piardă pariul cu corupția românească ținută sub control.

Prin urmare, guvern tehnocratic (nesusținut doar de Ponta și ai lui), deși în logoreea numită „Programul de guvernare” nu apar niciunde idei clare și precise de redresare economico-socială (într-un an nici nu-i cu putință, avându-se în vedere prioritatea numită Legea bugetului și cele două campanii electorale de anul viitor) și deși membrii cei mai marcanți ai acestui hibrid politico-tehnic au certe afinități politice (Dacian Cioloș a fost ministrul Agriculturii în guvernul Tăriceanu și a ajuns comisar european pe probleme agricole cu ajutorul neprecupețit al fostului președinte Traian Băsescu, Vasile Dâncu este membru marcant în PSD-ul clujean, Costin Grigore Borc este apropiat, poate chiar membru al al PNL-ului), iar mulți dintre membrii actualului cabinet sunt în primul rând oameni de valoare...ai serviciilor secrete (SRI și SIE).

În aceste condiții și având în vedere grija occin-

dentalilor pentru creerea aparențelor de democrație, se poate spune că mai degrabă România s-a pricopsit cu un guvern de legătură-umplutură între coruptele guverne politicianiste anterioare și cel care se va crea după alegerile generale de anul viitor.

Pe scurt, un aranjament care nu doar că pe moment mulțumește Uniunea Europeană (și-a impus omul dorit) și strada (a contribuit la căderea unui guvern mincinos și corupt), ci și partidele politice – le oferă timpul necesar pentru regroupare și cosmetizare, adică pentru a părea altceva decât sunt ele în esența lor. Căci, vorba românului, din coadă de câine nu faci niciodată sită de mătase. Dat fiind putregaiul politic postdecembrist, din actualii politrucii n-ai cum să scoți oameni cinstiți și competenți. Eventual mai abili decât fărtații lor ajunși pe mâna justiției...!”